

ΡΩΣΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

29/12/1966

“Ορκος

ΜΠΕΛΛΑ ΑΧΜΑΤΟΥΛΙΝΑ

Γιὰ μένα μὴν κλαίτε. Θὰ ζήσω!
φυλακισμένη ἥσυχη. Ζητιάνα μὲ χαρά.
Σὰν Νότια ἀνοιχτόκαρδη ποὺ τουρτουρίζει στὸ Βορρά.
Σὰν τῆς Πετρούπολης μιὰ μοχθηρὴ φυματικιά
ποὺ ζεῖ στὸ Νότο. Ἔτσι θὰ ζήσω.

Γιὰ μένα μὴν κλαίτε! Θὰ ζήσω!
Σὰν μιὰ χωλὴ ποὺ μπαίνει μέσ' τὴν ἐκκλησιά.
Σὰν μεθυσμένος ποὺ παραπατά.
Σὰν ἀγιογράφος ποὺ τὴν Παναγιά
ὄλο καὶ ζωγραφίζει. Ἐγὼ θὰ ζήσω.

Γιὰ μένα μὴν κλαίτε! Θὰ ζήσω!
Σὰν τὸ κορίτσι μὲ τὰ κόκκινα μαλλιά
ὅμοια δικά μου. Τώρα μαθαίνει νὰ διαβάζει, νὰ μιλά
μ' αὔριο θ' ἀπαγγέλλει φωναχτὰ
τοὺς στίχους μου. Θὰ ζήσω.

Γιὰ μένα μὴν κλαίτε! Θὰ ζήσω!
Πιὸ σπλαχνικὴ ἀπὸ σπλαχνικὴ καλογοριά
σ' ὦρα κινδύνου, ποὺ τὸ θάνατο ἀφηφά.
Κάτω ἀπ' τ' ἀστέρι μου ποὺ τριγυρνᾷ
ὀλόλαμπρο, θὰ ζήσω. Ναί, ναί, θὰ ζήσω.

(Μετάφραση ΕΛΛΗΣ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ)

(Σημ. μεταφρ.: Ἡ ποιήτρια χρησιμοποιεῖ εἰκόνες καὶ πρόσωπα παρμένα ἀπὸ γνωστά ἔργα τῆς ρωσικῆς λογοτεχνίας, μὲ σκοπὸ νὰ δώσει τὴν ἐνότητα καὶ τὴ συνέχεια τῆς ρωσικῆς ἱστορίας).